

QUATRE. Els ponents, l'Excma. Sra. presidenta i l'Il·lm. Sr. Luís Rodríguez Vega, donen compte a la Comissió de la Sala de Govern de la proposició d'acord següent, en relació amb les diligències de referència OAC núm. 41/07:

“La CE, a l'art. 3, estableix que “el castellano es la lengua española oficial del Estado. Todos los españoles tienen el deber de conocerla y el derecho a usarla”, i afegeix a continuació que “las demás lenguas españolas serán también oficiales en las respectivas Comunidades Autónomas de acuerdo con sus Estatutos”.

En el present cas l'article 6.2 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya declara que “el català és la llengua oficial de Catalunya”, i afegeix que “també ho és el castellà, que és la llengua oficial de l'Estat espanyol”. L'Estatut reconeix així el dret de totes les persones a utilitzar els dos idiomes oficials, el català i el castellà.

Davant de les administracions públiques, aquest dret a utilitzar qualsevol dels dos idiomes es concreta, com diu l'art. 33 de l'Estatut, en l'anomenat dret d'opció lingüística, que en general consisteix en el fet que “en les relaciones amb les institucions, les organitzacions i les administracions públiques a Catalunya, totes les persones tenen dret a utilitzar la llengua oficial que elegeixin”.

Més específicament, l'apartat segon de l'article esmentat diu que en relació a l'Administració de Justícia els ciutadans tenen dret a utilitzar la llengua oficial que escullin en totes les actuacions judicials i a rebre tota la documentació oficial emesa a Catalunya en la llengua sol·licitada, sense que puguin sofrir indefensió ni dilacions indegudes per causa de la llengua emprada, ni se'ls pugui exigir cap mena de traducció.

L'art. 37 de l'Estatut ens recorda l'efectivitat directa d'aquestes normes en declarar que “els drets reconeguts en els capítols I, II i III del present títol vinculen tots els poders públics de Catalunya i, d'acord amb la naturalesa de cada dret, els particulars. Les disposicions que dictin els poders públics de Catalunya han de respectar aquests drets i s'han d'interpretar i aplicar en el sentit més favorable per a llur plena efectivitat”.

Aquests preceptes estableixen el marc en el qual han d'interpretar-se les altres normes que regulen els drets lingüístics dels ciutadans en relació amb l'Administració de Justícia.

Resulta indiscutible que tota persona que participa en una actuació judicial practicada a Catalunya té dret a utilitzar en les seves manifestacions, tant orals com escrites, la llengua oficial que triï, segons estableixen els art. 231.3 LOPJ i 142.3 de la LEC, en consonància amb el dret d'opció reconegut a l'Estatut. Però, a més, l'Estatut li reconeix un altre dret no regulat específicament en les nostres lleis processals que consisteix a “rebre tota la documentació oficial emesa a Catalunya en la llengua sol·licitada” o, com més concretament diu l'art. 13 de la Llei 1/1998, de 7 de gener, de Política Lingüística, del Parlament de Catalunya, en el dret a “rebre

en la llengua oficial sol·licitada els testimonis de les sentències i interlocutòries resolutòries que les afecten, sense retards per raó de llengua”.

Les actuacions judicials o resolucions judicials són vàlides qualsevol que sigui la llengua utilitzada, castellà o català, excepte supòsits d'indefensió, ja que així ho estableixen els art. 231.4 de la LOPJ, art. 142.4 de la LEC i art. 13.1 de la Llei 1/1998, de 7 de gener, de Política Lingüística; per tant, la resolució redactada en castellà i notificada en castellà té plena validesa jurídica.

Ara bé, amb independència de l'eficàcia de les actuacions judicials esmentades, l'Estatut i la Llei de Política Lingüística reconeixen a tots els ciutadans un altre dret que consisteix a “rebre tota la documentació oficial emesa a Catalunya en la llengua sol·licitada”, dret que no afecta la validesa de les actuacions processals.

Les parts tenen dret a escollir la llengua en què fan les seves manifestacions, orals o escrites, durant el procediment i el jutge té igualment l'opció d'escollir utilitzar el castellà o el català en les resolucions, art. 231.1 de la LOPJ i 142.1 de la LEC. Sigui quina sigui la llengua utilitzada, les actuacions judicials **tenen** eficàcia plena, com reconeixen expressament els articles esmentats més amunt, però amb independència d'aquesta eficàcia l'Estatut i la Llei de Política Lingüística reconeixen als ciutadans un altre dret que és el de rebre els testimonis de les resolucions en l'idioma que hagin escollit.

Els jutges hem de garantir plenament l'efectivitat d'aquest dret d'opció entès en els termes de l'article 33.2 de l'Estatut d'Autonomia, i disposar quan sigui necessari les traduccions oportunes perquè el ciutadà pugui rebre sense dilació la documentació en l'idioma escollit.

En conseqüència, el magistrat jutge titular del Jutjat de Primera Instància núm. 4 de Tarragona haurà de disposar les mesures necessàries per tal de garantir el dret del Sr. Josep Caba Ariasol a rebre la documentació que se sol·licita en llengua catalana.”

Un cop sotmès aquest acord a la consideració de la Sala, AQUESTA L'APROVA per unanimitat.